

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้องอธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๑ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเพชรบุรี สาขาเขาย้อย ที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ซึ่งเป็นเอกชนเจ้าของที่ดิน โฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๙ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๗๖ ได้ยื่นขอรังวัดเพื่อออกโฉนดที่ดิน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คัดค้าน จากการตรวจสอบพบว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ได้ออกโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๙ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากออกทับที่ดินตาม น.ส. ๓ เลขที่ ๗๖ ของผู้ฟ้องคดี ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ขายที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๙ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คัดค้านการนำรังวัดออกโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๙ เห็นว่า แม้คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีจะมีคำขอให้เพิกถอนการออกโฉนดที่ดินซึ่งเป็นการฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครอง แต่เมื่อพิจารณาลักษณะข้อพิพาทในคดีนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาทว่าเป็นที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิครอบครองตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) เลขที่ ๗๖ หรือเป็นที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๖๑๒๙ ซึ่งไม่ว่าศาลจะวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของผู้ฟ้องคดีหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมกระทบต่อสิทธิในทางทรัพย์สินของเอกชนทั้งสองฝ่าย กรณีจึงเป็นข้อพิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชนด้วยกัน โดยต่างฝ่ายต่างต้องพิสูจน์การได้มาซึ่งสิทธิในที่ดินเป็นสำคัญ เนื้อหาตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่การขอให้ศาลตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำของฝ่ายปกครอง แต่เป็นการขอให้ศาลรับรองและคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของตน กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม